

**Ha-Hec-Hi-
Ho-Humor!**

**Skuhal
ali pogrel**

MECAN

Neroda, ki mu ni enakega

Naš stari znanec je sklenil, da bo naredil samomor, ker mu itak ne pustijo v miru živeti. Ker pa se dobro zaveda, da še nikdar v življenju ni kake reči uspešno speljal do konca, se je na ta usoden korak zelo skrbno pripravil. Kupil je steklenico strupa, vrv, pištolo in pa nekaj petroleja ter vžigalice.

Petrolej je polil po obleki, nato pa splezal na drevo in se vsedel na vejo nad jezerom. Tam je odložil fajfo, popil tisti strup, se obesil, zažgal obleko in se ustrelil. Vse skupaj ni vzelo več kot pet sekund.

Zgodilo pa se je, da je krogla zgrešila glavo (čeravno ta ni majhna), zadela pa je vrv in obešenec je padel v jezero, kjer je voda pogasila gorečo obleko. Ker je popil ogromno vode, je tudi strup v njem postal neučinkovit. Najbolj ironično pa je bilo to, da je moral dati vse moči od sebe, da si s plavanjem reši golo življenje.

Ko je leta 1981 turški terorist Agca streljal na papeža Janeza Pavla II. in ga težko ranil, je veliko uglednih časopisov po svetu namigovalo na to, da je v ozadju atentata Sovjetska zveza. Zato so v Kremli naročili KGB, naj začne lastno preiskavo o tej zadevi.

Po več mesecih raziskovanja, je sovjetska tajna policija objavila v Pravdi svoj zaključek, da je namreč Agca nedolžen, ker je papež prvi začel streljati...

Med dražbo v Mansfieldu, Ohio, je licitant prekinil redno poslovanje in naznanil navzočim, da je nekdo izgubil denarnico s tisoč dolarji in je pripravljen dati poštenemu najditelju 250 dolarjev nagrade.

»Tristo!« se je oglasil nekdo v zadnji vrsti.

»Ko sem kupila to mačko, ste mi rekli, da je dobra za miši. Do zdaj še nobene ni ujela.«

»No, in? Ali ni to dobro za miši?«

Ko sem leta 1951 prišel v Ameriko, sem prvi desetdolarski bankovec, ki sem ga zaslužil, dal v okvir, za katerega sem plačal en dolar. Danes je okvir vreden 10 dolarjev, desetak pa en dolar.

Kako se je vse spremenilo od Kolumbovih časov! Kristof Kolumb je bil namenjen v Indijo in se je znašel v El Salvadorju. Danes pa, če si namenjen v Indijo, boš prišel v Indijo, le tvoji kovčki se znajo znajti v El Salvadorju.

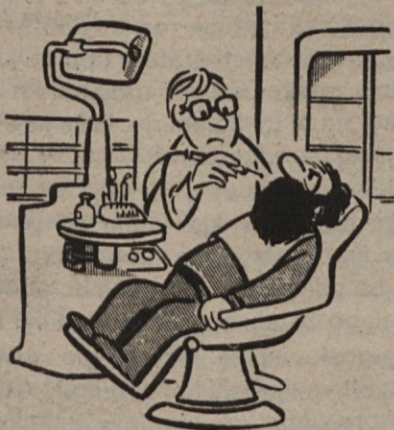
Theodore Rooseveltu je bilo naročeno, naj organizira mogočen pevski zbor v nebesih, zato je rekel sv. Petru:

»Potrebujem 10 tisoč sopranov, 10 tisoč altov in 10 tisoč tenorjev.«

»Kaj pa basi?« se začudi sv. Peter.

»Bas bom jaz pel,« reče T.R.

Nekemu možu se je zdelo sumljivo, da mu je žena kupila plašč iz jelenjega usnja, da bi oblekel, ko gré na jago. Zato je raje ostal doma tisto sezono in še danes živi.

— Ampak saj imam odprta usta!

IN SPET POMLAD V DEŽELO JE PRIŠLA...

NEW YORK, N.Y. - V zadnjem svojem kroniškem zapisu iz njujorške slovenske srenje, ki se zbira okoli slovenskega sv. Cirila na Osmi v ameriškem Babilonu - New Yorku, sem jo že napovedoval. Pa ne, da sem v koledar pogledal, predno sem to napoved napisal.

Nikakor ne! V mojem koncu Ridgewooda, koder živim zdaj že kar štirideset let, moram povedati, da je to naselje v njujorškem predmestju, koder se hiša hiše tišči. Če je kaj vrtičkov, jih s ceste ne vidiš, ko hodiš po tem mestnem okolišu. Vendar v mojem bloku ob stanovanjskih petnadstropnih hišah imamo le nekaj malega grmičja. Pa kot sem nekdanj kot študent na Slovenskem živel v naravi in povezan z njo, tako tudi v tem mestu nisem nikdar čisto pretrgal naravnih vezi z njo. Vanjo silim, kjer se le da, in kolikor še morem.

In vprav vsled tega, nikar se ne čudite, če sem v zadnjem svojem zapisu napovedoval spet prihajajočo pomlad, ko sem začutil v sebi neko vznemirjenje ob pogledih na to maloštevilno grmičevje v mojem mestnem bloku. Popje se je debelilo in sem pa tja že toliko nabreklo, da je tu pa tam malce počilo. In v teh razpocnih črtah še tanko mlado zelenilo je udarjalo v moje oči. V srcu in duši sem zavriskal: in spet bo še ena pomlad zame in še za marsikoga!

Za pomlad bi lahko mirno rekli, da je soznačnica za življenje. Ob pomladi vse spet oživi, prav pogosto mrtve veje odpadajo, vrtovej jih kar počedimo, da nam je življenje v očeh bolj polno. Pa ne samo v očeh, ampak v vsem svojem občutju. Človek se rad življenja oklepa, ker ve, da le tako smrt odganja.

In v takšnem pomladnem vzdušju, ki je nad nami in v nas uradno že kar nekaj tednov in je moje grmičje v bloku že v skoraj polnem zelenilu, mi pomisel uhaja, čisto naravno, tudi k Sv. Cirilu na Osmo, koder ni v bloku nobene grmička, ampak so drevesa, ki do druge pomladne nedelje še niso ozelenela.

O, še pred dobrim desetletjem je bilo pri Sv. Cirilu tako, da je naše skupnostno življenje spet zabrstelo kar na Jožefovo nedeljo. Po ustaljeni tradiciji je namreč na to nedeljo imelo jednotino društvo sv. Jožefa svojo letno obhajilno nedeljo. In po njej so se zvrstila druga društva: Sv. Ana, Knights of Trinity ter Marija Pomagaj, ko se je najraje zbrala na Cvetno nedeljo.

Sedaj imamo od tega samo eno obhajilno nedeljo: Sv. Jožef in Marija Pomagaj, pa obojni ne morejo več posesti ne cerkvice naše male, in ne dvorane po obhajilu, kamor gredo po njem na skupni zajtrk, ki je že malo kosilo, kajti zbero se k deseti maši.

Vse to življenje, ki je bilo in katerega ni več v tolikšni meri, nam dopoveduje, da z njego-

vim umiranjem, če življenja ne znamo ali pa včasih tudi ne moremo, umira tudi poprej že tako močno utelešena tradicija. Mnogi, včasih kar premnogi, celo tisti, ki nam o tradicijah in narodnih izročilih pridigujejo, se vse premalo zamislijo v to kruto življenjsko dejstvo. Da je temu tako, sta bili meni v dokaz prvi dve pomladni nedelji pri slovenskem sv. Cirilu.

In prav na drugo pomladno nedeljo, ko smo imeli tri goste pri deseti maši, v New Yorku so bili Trčkovi na obisku. Pa prav na to nedeljo nas je bilo izredno, da, izredno malo, dejansko število zamolčim v sramoto gostobesednežev. Razlagal nam je evangelij te nedelje, ozdravljenje sleporojenega, in kar ljubljanska Družina razlaga kot »luč vere za temo srca«, oče Robert, ki je to evangeljsko vero lepobesedno navezal na vero naše narodne-cerkvene skupnosti na Njujorškem. Nam zbranim, tako maloštevilnim, je dejal: Naša narodna skupnost in z njo slovenska cerkev v New Yorku bo obstala le, če bomo znali v tej trdni veri tudi živeti. Ob teh župnikovih besedah sem ob pogledu po cerkvi zares globoko vzdihnil.

Sicer na prvo pomladansko nedeljo je bilo z obiskom sv. Cirila za spoznanje malo boljše, ko je Harold Rolih pripeljal svojega šolskega znanca, prijatelja, primorskega rojaka, dr. Lino de Marca, ki je svetovno znan zdravniški strokovnjak za bolezen padavico. Večkrat je že bil v Ameriki, toda tokrat je tu na predavateljski turneji. Predaval je na univerzah Columbia in Harvard, tudi na nekaterih univerzah v Kanadi. Vključen je v mednarodno raziskovalno skupino, ki se trudi, kako priti do cepiva zoper to bolezen.

Če smo življenje ob prvih pomladnih nedeljah nekam malomarno opravili, smo pa zimskemu dali mogočni zбоgom, ko je bila na zadnji zimski nedelji cerkva in potem dvorana spodaj čedno zasedena ob dokaj dobrem programu. Pogrešali smo sosedni Zvon, upam pa, da bodo prišli na naš farni dan, slovenski festival, in nam kaj zapeli poleg fantov iz clevelandske slovenske dolge vasi. Zvonovci gredo na pevsko turnejo v maju po Koroškem, Primorskem in Slovenskem. Pa itak vse skupaj je naša slovenska zemlja od nekdanj, ki nas veže v narodno skupnost, ko govorimo materino besedo in pojemo njeno pesem, ki sta živ sok našega življenja in naše neumrljivosti.

Kljub temu nam naši ljudje umirajo. Tako smo na prvi pomladni ponedeljek pospremili blago 82-letno Marijo Dokler na njeni zadnji poti. Dolga leta je živela tudi v Ridgewoodu, zadnja štiri leta in pol pa v domu za onemogle v Maspe-thu. Vendar na mrtvaškem odru je ležala v East Meadowju na Long Islandu, kjer njena sestra Tereza, sedaj nepokretna, živi pri družini Tomažič.

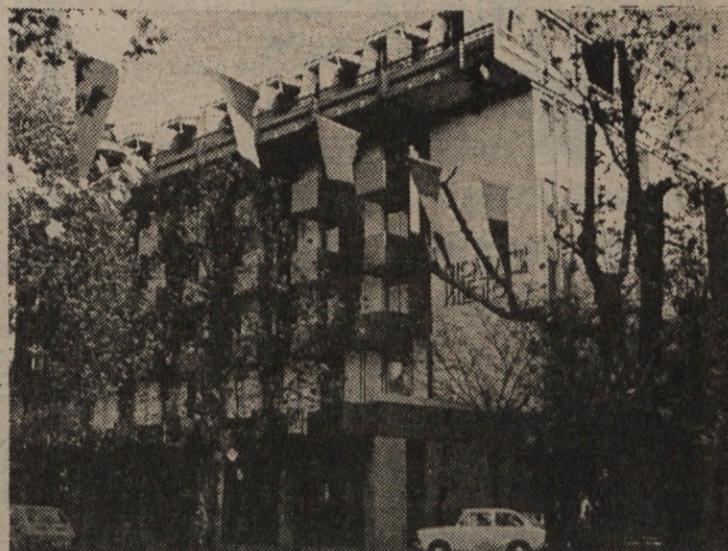
Štirje od slovenskega sv. Cirila smo šli tja na pogrebno mašo in ji sledili na pokopališče v Ridgewood, da je legla v grob k Žitnikovi. In ko smo prišli na pokopališče, nas je tam čakal ob grobu župnik sv. Brigitte v Ridgewoodu, g. Kelly. Jaz sem ga radostno pozdravil in ga vprašal: »Father, are you Slovenian?« Odgovoril me je takoj: »Yes, Tony.« Opravil je zanjo zadnje molitve, v angleščini seveda. Nas, sedem Slovencev, je zmolilo slovenski očenaš za mir njene duše. Več let je stanovala v ne-

(dalje na str. 4)

Dragi rojaki, potujete v Evropo?

Na pragu domovine, v središču stare Gorice na lepem drevoredu Corso Italija, vas pričakujemo v PALACE HOTELU, najboljšem hotelu v mestu: 75 sob s kopalnico, telefonom, radijskim sprejemnikom, barvno televizijo, mini-barom, klimatizacijo. Najmodernejši komfort po zelo ugodnih cenah: enoposteljna soba \$28.00, dvoposteljna soba \$39.00. Cenjenim gostom so na razpolago hale, konferenčna dvorana, parkirni prostor in hotelska restavracija v začasno ločenem poslovanju. V PALACE HOTELU bo poskrbljeno za vaš čimprijetnejše počutje, dobrodošlico pa vam bo osebno izrekel rojak Vinko LEVSTIK:

DOBRODOŠLI!

PH-PALACE HOTEL, Corso Italia 63

34 170 Gorizia-Gorica, Italy; Tel.: 0481-82166; Telex 461154 PAL GO I

